

1914-11-10

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 66

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Kære Jakobin Skovgaard! Jeg blev så glad ved dit brev. Der er noget i det der gir mig mod til at komme frem med det, der på en måde, lever stærkt i mig i denne tid.

Nog ævner jeg kun lidt at skrive eller tale om det. Det blir let en halvkvædet vise, eller og så dog for langt. Men nu kommer jeg som jeg kan, læg så dit gode øie til. Og undr dig ikke om det blir grundtving der både først og sist må tale for mig. Hans og mit barndomshjem, har lukket det alt op for mig, givet mig det alt. Nu eji jeg det selv, men finder dog bedst udtrykke for det gennem hans ord.

Flod er den røde tråd i al Gr. folkelig tale, skrift og sang? Det er hans tro til Danmarks lykke. Hans hæk om at det danske folk nu i nyårstiden - sammen med de andre nordboere - skal blive surdejgen blandt folkene.

I 1815 sang han: "Ja ej i dag og ej igr
o Danemark d. 1815, du fik de underfulde Kai, du skal til graven bære;
de stande fast på Norners skjold
de klinger gennem hver en øld,
i søde venmodtøner!"

Og paa sine aldgamle dage udtalte
han som sit hals at: Danmark skal
blive et mageløst videnland blandt
alle lande paa hele jorden, hvor fred
og frihed, hellighed, folkesang og glade
væder, og hvor den barnlige viden,
i paagt med kærlighed og sandhed,
troner, under sa lykkelige kær,
at skint dets glans overstråler alle
stormagter, sa' misvænder dog ingen
det sin Lykke.

Hvor for har jeg sigt det? hvad gik han
den tro? hvad grunde har den paa.

Fra sine unge år har han spurgt:
hvad bor indert i det danske folks
lykke - hvad er dets dyreste gje?
Og om han har fælt, og har udtalt
mange steder, i Kristi kirke til slavn,
sigte han: Dronning og Videnskab
maaker med de grønne høje,
færd den byrdes krone let
trøst dig over tidens mæje -
med det dybe Gledsjeen - saan
hæltet var i Jesu navn! "

To vers i den samme sang, agnes jeg
sa' dejligt udtrokket noget af det
samme. " I den gamle Kamp-ald,

Skyld mig fond i borgstue, var en urolig
Købt: dit Skyld, var det væn: en
Arnelue, var dit væn mod dødens
kær: Skovsater hit i engvolds-bærne.
Stået blomster, dem du færdt
under paradises gærde.
Du grad peger sammen bændt
under ~~blang~~ af kæmpesæerde
om et evigt helle navn:
mandebod for hjerteværn! "

Dette hjerteusk, denne paradiselængsel,
derum indtagelighed for hvert glimt fra
lysets og lysets hjem, findes han gennem
hale vor sagn, og denne folke-ard, den
er i mundgode - hvor solstråler kan bte og
himmelbygg gro - " Derfor for han sig
Gud kan ikke undvære det danske moders
mæl, - derfor for han tro paa en sa' sig
fremtid for os, sa' sandt vi er trofaste
mod vor ard.

(Nu skriver i dit bry om dette: at væn tro -
" jeg vilde hellere kalde det, bede Gud stykke os
i troen. " For mig er det to. " I har noget
medfølelse - kan jeg ikke gerne kalde det en videnskabs-
ard - en sans bte at skæle og god, sa' om det, sandt
sag fra loven. Det er det helligste bryne i os, eller
vor redelighed, og trosket i mod det, sa' vi har bte at
troen, som Gud giver os i dit bry, kan fremmes og
styrtet i sin vakt, og gennem læstet vort med
fælt, sa' det færdet. Navnet: "

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 66

~~Oldtids-græden over Balder
Tveja-græden længselsfuld
Opnem Nordens middelalder
vulled som en strøm af guld~~

Guiden! ja jeg tror jeg holder så meget
af ham, fordi han ligner noget af det
i vort folk, som Grundtvig sætter
sit håb til. "Den ringeste, den ^{lille} yngste"
- ja, men med dyb og brændende længsel
efters den Gud som gjorde storværk i
fædrenes dage. Og så kan end så fattig
på tro, så kan igen og igen må
nuværende i husk - og jeg er med dig.
så har han dog vist ^{den} lydsighed
omod "køsten", som Gud kan bruge.

Det husker nok at der i dit brev
var som et spørgsmål. Det er jo det
jeg prøver at svare lidt på.

Skal vi måske frem til en fødsels
time for det liv vi ved Grundtvig
har fået lys over, så må vi gå
vor sleegts gamle vej: sukkest,
længsels, trangens. Og den vil

Ja først og fremmest føle os ind
i en afsigelse af djævelen og alt hans,
som aldrig før. Jeg tror der er me-
get meget mere der skal brydes med,
end vi endnu set aner. Men hvor
især ved bedet hvor vor "Baals-dygg"
ligger. Måske de unge i slægten
skal få lov at gå for her - som Piden
i sin fars hus. Er det ikke dejligt
at læse om hvordan han sætter mod
i den gamle? -

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 8C Nr 66 a

Lyst fra Gud ved Grundtvig
som du skriver det - det har jo
lyst over vore folkelige ejendoms-
muligheder på så mange måder.
Men fuldest og varmest over:
dåbens bad med troens ord,
helliganden spredte lys i nord
Og derom er det da også at
alle Grundtvigs lys tanker
i større og kendeligere folk, jo ældre han blev
flokede sig sammen (som
menigheden ved døbefonten, i

Hastid når han gik der ned
til Sarnedals, - dette barnsoms-
sunde kom me uvilkarlig frem
for mig. Hvor det ikke også
(til din? -)

Men det kender du jo ligeså
godt som jeg, hvordan han
næsten al frelse og oprejning
gennem menighedens tilgivelse
af ~~Herrens~~ levende og nærværende
hos os i troens og natverens ord,
- ja "overvide synd og død,
fori natten morgenrod -
det gør troen for hvi ordet
ved vor døb og natver bordet"

Når Linné Pojv og andre alvor-
meend, om i disse dage ser ud
efter Jesu genkomst, som hvi
for hånden, så synes jeg
det bygge meget mere for, at

er taget ham imod, det hvor
han dybtlig åbenbarer sig for os.
Og det er da det, Anders og jeg
sætter alt vort håb til, og finde
voksene fred og glæde i, og vort
forventning er den, at i gennem
denne tilgivelse, vil kristenfolket hos
os danske nu en sådan fylde, så
det må blive surdejgen i hele vort
stamme folk, skulde os end som folk
komme til at bygge, endst.

Lad mig ~~sig~~ slutte med Gt. Løb:
"Hvor alle folkstammes
som fik osin til at hvi med,
for det stille hjertelikkamer
brydes mægtigt ud til tid og sted
brydes sid i sanger
skaber vi i vangen.
Herrens ~~vord~~ med, and og lid!"

Jeg har først efter Morten Christians
død forstået, at hans bortgang,
altså er blevet et hjælpemiddel
for mig. Ingeborg Lange gav mig
en lille Tegning af ham:

2. Det gjænged en vugge i Orsund
som snekken i vandene smulle
det hviled skoi kvæp en aftenstund
og sang for sin søi visse lulle . . . 50²²

Den sang er jo en af mine lærere.
og hans tegning synes at sige mig,
at der i ham lå muligheder ~~for~~
med hånden at udtrykke noget af
al den rigdom der ligger gemt i vort
nordiske billedsprog, men som, fordi
fleste endnu er en lukket ~~skat~~ kiste.
Men - Gud har brug for ham hvor
han er.

10/11. Jeg havde mere lyst til at lægge
dette. Kakkellomern, end sende det
- for jeg kan jo det ikke sige det som
jeg vilde. Men så skal du og Agnete
dog have det, som det er, alligevel, -
med en god hilsen til eder fra
og take fordi I skrev. eders
Anders og Augustinus

Jeg skrevte til dem om det i januar
helt fra min fars hus